

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 529/2025
06.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Јовановића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Сремској Митровици 2КВ-137/25 од 13.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2-506/25 од 28.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 06.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Јовановића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Сремској Митровици 2КВ-137/25 од 13.03.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ2-506/25 од 28.03.2025. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сремској Митровици 2КВ-137/25 од 13.03.2025. године одбачен је захтев окривљеног АА поднет преко адвоката Зорана Јовановића за понављање кривичног поступка окончаног правноснажном пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 1К-16/23 од 19.05.2023. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду КЖ2-506/25 од 28.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, изјављена против решења Вишег суда у Сремској Митровици 2КВ-137/25 од 13.03.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Зоран Јовановић, из свих законских

разлога, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање првостепеном суду.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. ЗКП).

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП. Дакле, ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, већ наводи да разлози за понављање кривичног поступка наведени у захтеву по коме је првостепени суд одлучивао јесу нове околности из члана 473. ЗКП, а све имајући у виду чињеницу да се ванбрачни партнер – супруга осуђеног налази у осмом месецу трудноће, да се у сваком моменту може очекивати порођај исте, да осуђени и његова ванбрачна супруга немају никога од чланова домаћинства који би им на било који начин помагали и да њих двоје живе сами у породичној кући у ..., а да је трудноћа ванбрачне партнерке окривљеног окарактерисана као ризична. У вези са изнетим, бранилац наводи да би та околност као олакшавајућа, у склопу осталих олакшавајућих околности као особито олакшавајућих довела до блажег кажњавања окривљеног АА применом института блажег кажњавања у односу на посебан минимум за предметно кривично дело предвиђено Кривичним законом. Поред изнетог, бранилац наводи и да је казна затвора која се издржава у просторијама у којима осуђени станује посебна врста кривичне санкције која јесте блажа од идентичне кривичне санкције која се издржава у пеналној установи, па је због тога и предвиђена као посебан институт у члану 45. став 3. КЗ.

На описани начин, бранилац окривљеног АА оспорава оцену нижестепених судова о прихватљивости доказа и чињеница као разлога за понављање кривичног поступка, у смислу члана 473. став 1. тачка 3) и 6) ЗКП, а што не представља законом дозвољене разлоге, због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека, окривљеном преко браниоца, због повреде закона.

Сходно изнетом, Врховни суд је, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА оценио као недозвољен и на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП донео одлуку као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић